

XXIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov, indeholdende et Tillæg til Loven af 4de Juli 1850 om visse Begunstigelser ved Afhændelse af Bøndergods til Brugerne eller deres Børn og Svigerbørn.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg.)

Det af medundertegnede Meier indbragte Lovforslag, hvorover Thinget har paalagt Udvalget at afgive Betænkning, gaaer ud paa, at de ved Lov af 4de Juli 1850 med Hensyn til Kjøbecontracters og Skjøders Udstedelse og Thinglæsning indrømmede Begunstigelser, naar Bøndergods afhændes til Brugerne, deres Børn eller Svigerbørn til fuldkommen Eiendom eller Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, ogsaa skulle komme Huusmænd tilgode, om end den af dem saaledes erhvervede Eiendom ikke har været Fæstetvang undergivet.

Efter hvad der under Sagens foreløbige Behandling i Thinget er oplyst, har Finantsministeriet, i Anledning af en til Samme indgiven Forespørgsel, i Skrivelse af 19 November f. A. tilkjendegivet, at det, da Nieme det med de ved fornævnte Lov indrømmede Begunstigelser er at virke til Selveiendoms Fremme, ikke kan antages, at Lovens Bestemmelser omfatte andet Bøndergods end det, som efter den almindelige Lovgivning er Fæstetvang undergivet, og at Ministeriet derfor, da Huse paa Landet ikke ere sliq Tvang undergivne, men efter Eierens Forgodtbeftindende kunne bortfæstes eller bortleies, formener, at disses Salg bør bedømmes efter de almindelige Regler for Afhændelse af faste Eiendomme.

Denne Formening deles ikke af Udvalget, som finder, at den ovenmeldte Lov maa for-

staaes saaledes, at de omhandlede, ved den hjemlede Begunstigelser ogsaa skulle finde Sted, naar Huse, der henhøre til et Bøndergods, afhændes fra dette paa den i Loven angivne Maade. For Rigtigheden af denne Fortolkning taler efter Udvalgets Mening afgjørende det i Loven brugte Udtryk: „Bøndergods“, der ikke mindre efter den legale end efter den almindelige Sprogbrug omfatter ei blot Gaarde, men ogsaa Huse, i hvilken Betydning det til Exempel forekommer i Loven af 8de April 1851 om Selveiendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods, i hvis 1ste S nævnes: det Staten tilhørende Bøndergods, som er bortfæstet eller bortleiet til Gaardmand eller Huusmænd; og den Omstændighed, at Huse ikke ere Fæstetvang undergivne, giver efter Udvalgets Formening, saa meget mindre Roie til ei at ansee Huse indbegrebne under Ordet Bøndergods i Loven af 4de Juli 1850, som dennes Nieme at fremme Selveiendom, derved mindre fuldstændigt vilde opnaaes.

Under Sagens 1ste Behandling i Thinget har Finantsministeren yttret, at han, saafremt der blev nedsat et Udvalg, og det da maatte vise sig, at Meningen var aldeles bestemt for, at Huse, forsaavidt der kun er Spørgsmaal om deres første Afhændelse fra et Gods, maae indbefattes under Benævnelsen Bøndergods, kunde være tilbøielig til at gaae ind paa denne